

[Undervisningsministeren]

skud, sådan som vi jo gør på næsten alle andre felter? Det kan vi roligt gøre.

Jeg vil i den forbindelse tillade mig at overhøre fru Jytte Andersens eneste lille polemiske bemærkning, som gik på, at regeringen jo behandlede kommunerne sådan og sådan. Jeg kan oplyse, at kommunerne svømmer i penge, og de skal nok få råd også til deres indvandrerundervisning. Især svømmer amtskommunerne i penge, så hvis det er det, vi skal se på, er amtskommunerne det rigtige sted at lægge det hen. Jeg tænker især på de konjunkturgevinster, amtskommunerne har fået, og som de nogle steder har omsat i standardstigninger.

Hvad angår lønfastsættelsen, har vi fuldstændig brugt reglerne fra fritidsloven netop for at undgå nye diskussioner om det.

Jeg vil gerne takke hr. Kirkegaard og hr. Povl Brøndsted for en god gennemgang. Jeg kan helt tilslutte mig det, de lagde vægt på ved forslaget. Hr. Stillinger synes jeg til gengæld var lidt usaglig.

Derimod var jeg meget enig i de tre-fire punkter, hr. Ole Vig Jensen fremhævede. Han sagde: vi skal ikke have nogen forringelser her.

Jeg er ganske enig. Han føjede til, at hvis der, fordi vi bliver dygtigere til det og tilrettelægger det bedre, skulle opstå en så at sige utilsigtet besparelse, så er det ikke nogen forbyrdelse, men det er ikke det, der er formålet med dette forslag. Jeg er ganske enig, også i, at vi skal følge amtskommunerne nøje med hensyn til deres praksis ved behandlingen af de private initiativtagere. Det er ikke et forslag om amtskommunalisering, vi står med. Vi vil endnu en gang kraftigt henstille, at man virkelig holder sig til det, der ifølge lovforslaget er hovedreglen, nemlig at man laver overenskomster med private initiativtagere. I øvrigt er det formuleret langt stærkere i det forslag, vi har til behandling i dag, end i den gamle lov om specialundervisning for voksne, lov nr. 301.

Også det, hr. Ole Vig Jensen sagde om fremtidsperspektiverne, kan jeg tilslutte mig. Det kan da godt være, at den nye lov om folkeoplysning som noget naturligt vil have dette indbygget, men det kan godt gå hen og vare tre, måske fire år, måske fem år, før en sådan lov træder i kraft, og det kan indvandrerne altså ikke vente på.

Det fører til min slubemærkning, som er rettet til hr. Dohrmann. Jeg må gøre opmærksom på, at denne lov ikke handler om, hvor mange indvandrere der skal lukkes ind i Danmark. Den handler om, hvordan vi behandler de mennesker, som er kommet hertil. Alene af den grund synes jeg godt, hr. Dohrmann kunne have sparet lidt på krudtet i dag.

Jytte Andersen (S):

Det lød nu ikke, som om ministeren var så overbevist af de fem argumenter, som ministeren forsøgte at fremlægge lige før.

Hvis man tager det første, de bedre muligheder for samordning, ved vi godt, at indvandrerne bor i bestemte kommuner. Der er f.eks. ikke noget behov i Københavns amt for at samordne undervisningen mellem Albertslund kommune og Gentofte, for der findes ganske enkelt ikke nogen indvandrere i Gentofte. Der er altså ikke behov for den store samordning i forhold til amterne.

Vedrørende det bredere elevgrundlag og dermed nogle bedre pædagogiske muligheder vil jeg sige, at ikke mindst for indvandrerne betyder afstandene temmelig meget. Det er kolossalt vigtigt, at den indvandrerundervisning, der foregår, tilrettelægges så tæt på hjemmet som overhovedet muligt, ikke mindst af hensyn til det, flere ordførere har været inde på, nemlig de kvindelige indvandrere. Dermed synes jeg egentlig, at det bredere elevgrundlag kan vi hurtigt komme over. Det bliver et forholdsvis smalt elevgrundlag, hvis vi skal tilrettelægge det sådan, at indvandrerne kan tage del i undervisningen og det er så tæt ved deres bopæl som muligt.

Så er der det administrative apparat, amterne har. Kommunerne har gjort gældende i deres svar, at de jo i al anden lovgivning har mødet med indvandrerne, og de har et betydeligt bedre apparat i forhold til mødet med indvandrerne, og dér, hvor amterne har et apparat, ja, det er det, som regeringspartierne endda har sat spørgsmålstegn ved, om det fungerer så hensigtsmæssigt, nemlig den kompenserede specialundervisning. Hr. Ole Vig Jensen satte også spørgsmålstegn ved det, og jeg er enig i, at sporene skræmmer, så heller ikke det argument er særlig holdbart, synes jeg.